

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/464/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5712214366
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 11. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Amália Paulerová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5712214366.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte v zložení, predsedníčky senátu JUDr. Amálie Paulerovej a členov JUDr. Róberta Urbana a JUDr. Erika Vargu v právnej veci navrhovateľa POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Pribinova ul. č. 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Grösslingova č. 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Župné námestie č. 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 8C/207/2012-180 zo dňa 25.02.2014, takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok okresného súdu.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ dňa 27.09.2012 domáhal od odporcu náhrady majetkovej škody v sume 3.303,88 eur a nemajetkovej ujmy v sume 660,78 eur titulom tvrdeného nesprávneho úradného postupu, ktorého sa mal dopustiť okresný súd v exekučnej veci vedenej podľa sp. zn. súdneho exekútora EX7942/2010 (povinný - dlžník P. G.) neplniaci záväzkov zo Zmluvy o úvere č. 1133180). Namietal, že povinnosťou exekučného súdu bolo rozhodnúť o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v lehote 15 dní postupom podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku platného od 01.02.2002 do 31.05.2010. Exekučný súd tak nepostupoval, rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až 15.11.2010, pritom exekučné konanie sa začalo 15.06.2010. Stalo sa tak s omeškaním viac ako 153 dní. Nesprávny úradný postup navrhovateľ videl v nevydaní rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov, opísaný postup exekučného súdu hodnotil ako nesprávny a v rozpore so zákonom, konkrétne s ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Zvýraznil, že v označenej exekučnej veci pritom neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prieťahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia súd pristúpil až po veľmi dlhej dobe. Dotknutým postupom vznikla majetková škoda v celkovej výške 3.303,88 eur, predstavujúca náhradu istiny s príslušenstvom, ktorá viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom súdnom konaní vedenom proti dlžníkovi zo záväzkového zmluvného vzťahu založeného zmluvou o úver. Táto škoda je výsledkom nesprávneho postupu exekučného súdu, keď na jednej strane existoval relevantný exekučný titul - rozsudok rozhodcovského súdu, ktorý exekučný súd neakceptoval, podrobil kontrole v štádiu exekučného konania, nelegálnym postupom vykonal opätovné posúdenie práva navrhovateľa na zaplatenia dlhu v časti istiny bez plnenia zákonných podmienok na takýto postup a formálne vyvolal stav, ktorý založil prekážku vo veci rozhodnutej v právnom vzťahu medzi navrhovateľom ako oprávneným a dlžníkom ako povinným odvíjajúceho svoju podstatu od uzatvorenej zmluvy o úver. V predmetom prípade podľa navrhovateľa neexistovala okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať

nesústredene a so zbytočnými prieťahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, exekučný súd pristúpil až po veľmi dlhej dobe a rovnako neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala vytvoriť stav zakladajúci reálnu nevyožiteľnosť istiny a jej príslušenstva založením prekážky veci rozhodnutej.

Z tohto dôvodu si uplatnil zároveň i náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v sume 660,78 eur, t. j. 20% z uplatňovanej istiny s príslušenstvom (hodnoty majetkového práva postihnutého procesnou deformáciou). Potreba náhrady nemajetkovej ujmy podľa navrhovateľa má svoj základ v požiadavke na spravodlivé usporiadanie vzťahov a dosiahnutie adekvátnej nápravy a primeranej satisfakcie za porušenie základných práv a princípov právneho štátu.

Okresný súd pri právnom posúdení veci vychádzal z ust. § 3 ods. 1 písm. d/, § 3 ods. 2, § 9 ods. 1, 2, § 17 ods. 1, 2, 3, § 9 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom v čase podania žiadosti o udelenie poverenia. Aplikoval na daný prípad i ust. § 44 ods. 2 v znení účinnom v čase podania žiadosti o udelenie poverenia v spojení s § 41 ods. 2 písm. c/ a d/ Exekučného poriadku.

Okresný súd prioritne skúmal splnenie zákonnej podmienky pre konanie o návrhu navrhovateľa - skúmal okolnosť či navrhovateľ podal žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody u príslušného štátneho orgánu. Vychádzajúc z ust. § 15 a 16 Zákona č. 514/2003 Z. z. a z právneho názoru vysloveného v uznesení Krajského súdu v Žiline č. k. 11Co/230/2013 zo dňa 11.11.2013 konštatoval splnenie povinností navrhovateľom - podať žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na príslušnom štátnom orgáne, následne jeho právo ako poškodeného domáhať sa uspokojenia nároku alebo jeho časti na súde. Nebolo preukázané, že by nárok navrhovateľa na náhradu škody alebo jeho časti bol do rozhodnutia súdu zo strany príslušného štátneho orgánu uspokojený.

Okresný súd vykonaným odkazovaním, najmä oboznámením sa s obsahom spisu OS Martin sp. zn. 17Er/3491/2010 zistil, že súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý podal dňa 19.07.2010 u OS Martin žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vedenej na exekútorskom úrade pod sp. zn. EX7942/2010 proti povinnému: P. G. pre vymoženie sumy 788,05 eur s príslušenstvom na základe exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu sp. zn. SR 1220009 zo dňa 29.03.2010, právoplatný 26.04.2010, vykonateľný 29.04.2010. Okresný súd Martin žiadosť o udelenie poverenia exekútora uznesením zo dňa 20.09.2010 zamietol. Uznesenie exekútorovi doručil 27.09.2010.

Okresný súd vychádzajúc z ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného v čase podania žiadosti o udelenie poverenia konštatoval, že navrhovateľ v súdnej veci nesplnil svoju dôkaznú povinnosť z pohľadu § 120 ods. 1 O.s.p., v sporovom konaní netvrdil a ani nepreukázal kedy, ktorý štátny alebo súdny orgán, ktorým rozhodnutím zistil existenciu prieťahov v súdnom konaní, navyše rozhodovanie o tejto otázke nepatrí do právomoci súdu prvého stupňa, ale existenciu zbytočných prieťahov v súdnom konaní môže určiť len Ústavný súd SR, ktorý má právomoc rozhodovať o porušení ústavných práv fyzických a právnických osôb.

Okresný súd prijal záver o tom, že exekučný súd konal v exekučnej veci priebežne bez zbytočných prieťahov. Poukazuje na závery prijaté v rozhodnutí Ústavným súdom SR sp. zn. 1ÚS/16/2002 podľa ktorých samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty neznamená automaticky prieťahy v konaní.

V konkrétnej exekučnej veci zo skutkových okolností, ktoré sa týkajú rozhodovania o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie je zrejmé, že skúmanie vykonateľnosti rozhodcovských rozsudkov si vyžaduje osobitnú právnu úpravu najmä s ohľadom na to, že sa týkajú právnych vzťahov podliehajúcich režimu spotrebiteľských zmlúv. Dĺžka exekučného konania doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia do vydania poverenia na vykonanie exekúcie vzhľadom na vykonané úkony smerujúce k posúdeniu zákonnosti vedenej exekúcie nie je takej povahy, aby len na základe jej bolo možné v danej veci vysloviť namietané porušenie práva navrhovateľa na rozhodnutie o žiadosti

o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného článkom 48 ods. 2 Ústavy SR a práva na prejednanie veci v neprimeranom čase zaručeného článkom 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Okresný súd nemal za preukázaný nesprávny úradný postup ako jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom a z týchto dôvodov návrh navrhovateľa zamietol.

V súvisiacom výroku o náhrade trov prvostupňového konania okresný súd postupujúci podľa § 142 ods. 1 O.s.p. odporcovi právo na náhradu trov nepriznal.

Proti rozsudku okresného súdu v zákonnej lehote podal odvolanie navrhovateľ. Domáhal sa zrušenia rozsudku a vrátenia veci súdu prvého stupňa na opätovné prejednanie. Namietal, že postupom súdu mu bola odňatá možnosť ako účastníkovi konania konať pred súdom, vo veci rozhodoval vylúčený sudca, súd nesprávne právne vec posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenia právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, nevykonával navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností.

Podrobne argumentoval ustanovením § 101 ods. 2 O.s.p. tvrdiac, že okresný súd nemal splnené podmienky na prejednanie veci v neprítomnosti účastníkov. Navyše on (navrhovateľ) riadne a včas požiadal súd o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Súd nemohol vec prejednať v jeho neprítomnosti, a ak tak postupoval, odňal mu tým právo zúčastniť sa konania pred súdom. Napokon súd jeho žiadosť o zrušenie pojednávania (o čo požiadal z dôležitého dôvodu) ignoroval, vychádzajúc z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom dôkazov.

On uskutočnil podanie (obsiahnuté v texte žaloby), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach odvolateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Je tomu tak aj preto, že rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach. Tento jeho právny názor potvrdzujú i rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne, Nitre, Prešove v zmysle ktorých boli vylúčení v právne zhodných veciach všetci sudcovia okresného súdu. Odvolateľ na podporu svojej odvolacej argumentácie (vo vzťahu k princípu zachovania práva na nestranný súd, rozhodovanie veci zákonným sudcom) poukazoval na rozhodovaciu prax Ústavného súdu SR v rozhodnutiach IV.ÚS 345/09, I.ÚS 27/98, III.ÚS 16/2000).

Za takýchto okolností a s vedomím, že názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, neobstojí; že on (odvolateľ) podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu; - nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom by vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca.

Konečné/meritórne rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p.; proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Z tohto dôvodu podáva proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania odvolanie, pričom v čase podania odvolania o zamietnutí žaloby nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Dôsledok správania súdu, kedy predbehol vydaním meritórneho rozhodnutia účinky právoplatného rozhodnutia o prerušení konania z dôvodu rozhodovania o otázke nestrannosti sudcu, zakladajú porušenie práva odvolateľa na súdnu ochranu, osobitne maria jeho možnosť konať pred súdom. Meritórne rozhodnutie súdu je prinajmenšom predčasné.

Napokon on (odvolateľ) nemal možnosť sa vyjadriť k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Nemal možnosť vyjadriť sa

ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie. Za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu jeho práva na súdnu ochranu, ako aj odňatiu jeho možnosti konať pred súdom.

Súd sa dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že ním (odvolateľom) namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Podľa jeho názoru na splnenie zákonnej lehoty, resp. na konanie bez zbytočných prieťahov na konanie bez neodôvodnenej nečinnosti exekučného súdu je dôležité skúmať nielen samotný moment kedy exekučný súd rozhodol o poverení, ale aj moment, kedy poverenie doručil príslušnému súdnemu exekútorovi. Súd porušil jeho právo (právo odvolateľa) na kontradiktórne konanie, v ktorom strany musia mať možnosť nielen predložiť dôkazy nevyhnutné na podporu úspešnosti svojej žaloby, ale zároveň sa oboznámiť so všetkými predloženými dôkazmi, sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Dodal, že súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise.

Odvolateľ poznamenal, že ak odporca nereagoval na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k návrhu v zmysle ustanovenia § 114 ods. 3 O.s.p., mal súd rozhodnúť o návrhu rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O.s.p. Skutkovým základom sa mal stať navrhovateľom tvrdý skutkový stav.

Súd odignoroval úplne všetky jeho tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správy informačného systému a z titulu výdajov na administratívne spracovanie textov, urgencií; na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií; na poštovné a telekomunikačné výdaje (urgovanie a kontrola stavu konania na exekučnom súde). V tejto časti treba považovať rozhodnutie súdu za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, je prejavom svojvôle súdu a je potrebné ho ako arbitrárne zrušiť. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybne k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevznikla, rovnako sa to týka i chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Pri dodržiavaní práva účastníka (navrhovateľa) na odôvodnenie súdneho rozhodnutia nemožno ústavnoprávne akceptovať, že súd vytvára odôvodnenia rozsudkov formulárovým spôsobom.

Súd dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo, navrhovateľa nepoučil podľa § 120 ods. 4 O.s.p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, aby tak mal priestor navrhnúť alebo predložiť ďalšie dôkazy. V rozhodnutí okresný súd vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v článku 48 ods. 2 Ústavy SR, ako aj v článku 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase. Predsa sám súd zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiaden objektívne udržateľné ospravedlňujúce dôvody, preto rozhodnutie súdu je vnútorne rozporné. Napriek tomu, že súd zistil porušenie práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy navrhovateľovi. Rozhodnutie založené na skutkovej a právnej chybe súdu nie je v právnom štáte udržateľné.

Odporca písomné vyjadrenie k odvolaniu nepredložil.

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 10 ods.1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie podal na to oprávnený účastník (§ 201 prvá veta O.s.p.) v zákonom stanovenej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.), preskúmal vec v rozsahu danom v ustanovení § 212 ods. 1 O.s.p., viazaný rozsahom i dôvodmi odvolania, aplikáciou postupu podľa § 156 ods. 3 O.s.p. v spojení s § 211 ods. 2 a § 214 ods. 2 O.s.p. rozsudok okresného súdu potvrdil podľa § 219 ods. 1,2 O.s.p. pre vecnú správnosť.

Krajský súd vyhodnotil odvolanie navrhovateľa za nedôvodné.

Preskúmaním spisu odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa v prejednávanej veci zistil riadne skutkový stav, vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu. Dôkazy vyhodnotil v súlade s ustanovením § 132 i nasl. O.s.p. a vec aj správne právne posúdil. Pri vykonaní dôkazov vychádzal z procesných návrhov navrhovateľa na vykonanie dokazovania ním označené priamo v návrhu na začatie konania. Krajský súd sa v celom rozsahu stotožňuje s písomným odôvodnením napadnutého rozhodnutia a len na zvýraznenie správnosti vecného záveru súdu prvého stupňa považuje za svoju povinnosť vyjadriť sa k odvolacím argumentáciám vzneseným navrhovateľom v odvolaní.

Za rozporuplné krajský súd hodnotil argument navrhovateľa, ktorým namietal nestrannosť súdu a zaujatosť sudcu prejednávajúceho aktuálnu právnu vec. Je jednoznačné v konaní, že zákonná sudkyňa, ktorej vec bola pridelená na prejednanie a rozhodnutie uvádza na č. I. 15 a 107 spisu, že sa necíti zaujatá, a to ani pre pomer k veci, ani pre pomer k účastníkom konania alebo k ich zástupcom. Navrhovateľ vo svojom podaní (na výzvu súdu) zo dňa 30.10.2012 (č. I. 14 spisu) výslovne prehlásil, že on nepodal súdu námietku zaujatosti podľa § 15a ods. 1 O.s.p. Navrhovateľ takéto stanovisko (nepodanie námietky zaujatosti podľa § 15a ods. 1 O.s.p.) výslovne prehlásil i vo svojom odvolaní podanom proti uzneseniu Okresného súdu Martin č. k. 8C/207/2012-98 zo dňa 30.01.2013, ktorým uznesením súd mu vyrubil súdny poplatok za námietku zaujatosti. Uvedený procesný postoj navrhovateľa bol potom následným dôvodom zrušenia označeného uznesenia. Za tejto procesnej situácie ku dňu rozhodovania odvolacieho súdu neexistuje rozhodnutie, ktorým by zákonná sudkyňa Mgr. Magdaléna Šmidtová (ktorá vydala meritórne rozhodnutie) mala byť vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci, naviac námietka navrhovateľa v odvolacom konaní vytýkajúca nedodržanie princípu zákonného sudcu nemá svoj právny základ v danom štádiu rozhodovania o jeho odvolaní. V tejto súvislosti neexistuje preto ani dôležitý dôvod o zrušení nariadeného pojednávania, preto okresný súd má splnené všetky procesné podmienky, aby vec v neprítomnosti účastníkov postupujúc podľa § 101 ods. 2 O.s.p. prejednal a vo veci meritórne rozhodol.

Podľa názoru odvolacieho súdu odvolateľ mal vytvorený súdom prvého stupňa procesný priestor na to, aby na meritórnom pojednávaní argumentoval, aby svoje stanoviská či už k rozsahu vykonaného dokazovania, ako aj k vyjadreniu druhej procesnej strany prezentoval. Navrhovateľovi boli známe i vecné argumentácie odporcu k prejednávanému prípadu, konkrétne z obsahu písomného vyjadrenia, ktoré právny zástupca odporcu prevzal 12.02.2014. Bolo na navrhovateľovi či využije súdom umožnený procesný priestor: zúčastniť sa pojednávania, argumentovať priamo na pojednávaní, navrhovať dôkazy, vyjadriť sa k vykonaným dôkazom.

Za účelové, mylné hodnotil krajský súd odvolacie tvrdenia navrhovateľa o zamietnutí jeho návrhu na prerušenie konania, resp. ignoráciu jeho žiadosti o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania, keďže okresný súd v meritórnom rozhodnutí nerozhodoval aj o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., a naviac pre takéto rozhodovanie ani dôvod nebol (takýto procesný návrh navrhovateľ súdu prvého stupňa nepredložil).

Okresný súd i vo fáze dokazovania bol dôsledný. Vychádzal z podstatného dôkazu, ktorý priamo v návrhu na začatie konania označil navrhovateľ. Týmto podstatným spôsobom bol obsah exekučného spisu, ktorý okresný súd pre účely súdneho konania pripojil a oboznámil sa s jeho obsahom. Skutkové zistenia súdu prvého stupňa korešpondujú s existujúcou procesnou situáciou v dotknutom exekučnom spise. V dôvodoch rozhodnutia okresný súd dáva účastníkom konania relevantné odpovede na všetky skutkové i právne významné otázky z ktorých vychádzal, uviedol, ktoré ustanovenia súvisiacich právnych predpisov na posudzovanú vec aplikoval. Odôvodnenie rozhodnutia je v súlade po obsahovej stránke s ust. § 157 ods. 2 O.s.p. a garantuje právo účastníkov na spravodlivé súdne konanie.

Okresný súd v dôvodoch rozhodnutia jednoznačne sa vyjadril prečo nekonštatoval porušenie práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov. Odvolací súd nezistil v rozhodnutí súdu vnútorný rozpor, keďže okresný súd jednoznačne konštatoval neexistenciu prietáhov, neexistenciu porušenia práva navrhovateľa v exekučnom konaní a z tohto vyvodil nesplnenie základnej prioritnej podmienky zodpovednostného vzťahu, t.j. neexistenciu nesprávneho úradného postupu. Uvedený záver súdu prvého stupňa má oporu vo vykonanom dokazovaní. Keďže okresný súd konštatoval

neexistenciu nesprávneho úradného postupu ako prioritnej podmienky zodpovednosti štátu podľa Zákona č. 514/2003 Z. z. nebol dôvod už v ďalšom, ani vo vzťahu k uplatňovanej náhrade majetkovej, ani k uplatňovanej náhrade nemajetkovej ujmy sa zaoberať ďalšími zložkami zodpovednostného vzťahu (vznik, výška škody, príčinná súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom). Tieto zložky zodpovednostného vzťahu by mali byť následne skúmané a hodnotené súdom iba v prípade ak by v prejednávanej veci bol jednoznačne prijatý záver o existencii nesprávneho úradného postupu exekučného súdu v exekučnej veci. Takýto záver však súdom prvého stupňa v súdnej veci vyslovený nebol.

Odvolací súd nad rámec odvolacej argumentácie navrhovateľa poukazuje jednoznačne na okolnosť, že exekučným titulom v exekučnej veci bol rozhodcovský rozsudok rozhodcovského súdu vydaný v štádiu rozhodcovského konania v spotrebiteľskej veci. S poukazom na tzv. interpretačnú právoplatnosť judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu bolo elementárnou povinnosťou exekučného súdu náležite skúmať podmienky vydania poverenia s čím je spojené i plynutie času. Vychádzajúc z princípu ochrany spotrebiteľov exekučný súd má ex offo povinnosť v štádiu exekučného konania skúmať neprijateľné podmienky aj bez námietky účastníka konania. Možnosť skúmať aj bez návrhu nekalú povahu podmienky predstavuje prostriedok vhodný na dosiahnutie výsledku stanoveného v článku 6 Smernice rady 93/13. Napokon Európsky súdny dvor v Luxemburgu v rozhodnutí zo dňa 16.11.2010, POHOTOVOSTĚ, s.r.o., proti Iveta Korčková C-76/10 práve vo vzťahu k navrhovateľovi rozhodol, že Smernica rady 93/13/EHS z 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách ukladá vnútroštátnemu súdu, ktorý rozhoduje o návrhu na nútený výkon právoplatného rozhodcovského rozhodnutia vydaného bez účasti spotrebiteľa, povinnosť aj bez návrhu posúdiť nekalú povahu sankcie obsiahnutej v zmluve o úvere uzavretej s poskytovateľom úveru so spotrebiteľom a uplatnenej v tomto rozhodnutí, ak tento súd má na tento účel k dispozícii nevyhnutné informácie o právnom a skutkovom stave a podľa vnútroštátnych procesných pravidiel môže uvedený súd vykonať takéto posúdenie v rámci obdobných konaní na základe vnútroštátneho práva. Podľa uvedených záverov postupoval v dotknutej exekučnej veci i exekučný súd.

Z týchto dôvodov krajský súd odvolaniu navrhovateľa vyhovieť nemohol a konštatoval vecnú správnosť rozhodnutia súdu prvého stupňa.

V súvisiacom výroku o náhrade trov prvostupňového konania rozhodnutie okresného súdu akceptuje ust. § 142 ods. 1 O.s.p.

V odvolacom konaní navrhovateľ úspešný nebol, bolo by jeho povinnosťou nahradiť trovy odvolacieho konania úspešnej procesnej strane - odporcovi, odporca si však tieto trovy neuplatnil a ani z obsahu spisu nevyplývalo, že by boli vznikli v súvislosti s podaným odvolaním navrhovateľa nejaké trovy v odvolacom konaní. Z týchto dôvodov krajský súd podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. účastníkom (žiadnemu z nich) náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte v pomere hlasov 3 : 0.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e** je prípustné.